

Predmet C-199/19**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

27. veljače 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Poljska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

24. siječnja 2019.

Tužitelj u glavnom postupku i tuženik u postupku povodom protutužbe:

RL sp. z o.o.

Tuženik u glavnom postupku i tužitelj u postupku povodom protutužbe:

J.M.

Predmet glavnog postupka

Stranke se u biti spore oko toga može li se ugovor o zakupu koji su sklopile smatrati poslovnom transakcijom u smislu Direktive 2011/7/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama i Ustave z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Zakon od 8. ożujka 2013. o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama) (*Zakon iz 2013.*). Naime, ako se ugovor o zakupu smatra poslovnom transakcijom u navedenom smislu, na spomenuti se ugovor primjenjuje navedeni zakon i vjerovniku se, u skladu sa zahtjevom tužitelja, priznaje pravo na kamate i pravo na naknadu za troškove naplate u iznosu i pod uvjetima iz navedene direktive koja je u poljsko pravo prenesena odredbama navedenog zakona. U protivnom, vjerovnikovo zahtijevanje navedenih kamata i naknade valja, u skladu sa zahtjevom tuženika, smatrati zlouporabom subjektivnog prava u smislu članka 5. Kodeksa cywilnog (Građanski zakonik).

Predmet i pravna osnova prethodnog pitanja

Za potrebe tumačenja nacionalnih propisa iz Zakona iz 2013. u skladu s Direktivom 2011/7, sud koji je uputio zahtjev u biti želi utvrditi što obuhvaćaju pojmovi „poslovna transakcija” i „vremenski raspored plaćanja koji predviđa plaćanje u obrocima” na temelju Direktive 2011/7. Kao prvo, sud želi utvrditi uključuju li navedena direktiva i poljski Zakon iz 2013. u svoje područje primjene ugovore čija se karakteristična činidba sastoji od ustupanja stvari na privremenu uporabu uz naknadu (na primjer ugovore o zakupu ili ugovore o najmu), odnosno jesu li ti ugovori poslovne transakcije u smislu članka 2. stavka 1. Direktive 2011/7 i članka 4. stavka 1. Zakona iz 2013. Kao drugo, i samo u slučaju da odgovor na prvo pitanje bude potvrđan, sud želi saznati je li ugovaranje periodičnog ispunjavanja novčane obveze od strane dužnika, uključujući u slučaju sklapanja ugovora na neodređeno vrijeme, istovjetno ugovaranju među strankama poslovne transakcije s vremenskim rasporedom plaćanja koji predviđa plaćanje u obrocima u smislu članka 5. Direktive i članka 11. stavka 1. Zakona iz 2013.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 2. stavak 1. Direktive 2011/7/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama (SL 2011., L 48, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 200.) koja je u poljsko pravo prenesena člankom 4. stavkom 1. Zakona od 8. ožujka 2013. o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama (pročišćeni tekst Dz.U. iz 2019., poz. 118.), tumačiti na način da transakcijama koje vode do isporuke robe, odnosno pružanja usluga, uz naknadu (poslovnim transakcijama) treba smatrati i ugovore čija se karakteristična činidba sastoji od ustupanja stvari na privremenu uporabu uz naknadu (na primjer ugovore o zakupu ili ugovore o najmu)?
2. U slučaju potvrđnog odgovora na prvo pitanje, treba li članak 5. navedene direktive, koji je u poljsko pravo prenesen člankom 11. stavkom 1. Zakona o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama, tumačiti na način da ugovaranjem među strankama poslovne transakcije s vremenskim rasporedom plaćanja koji predviđa plaćanje u obrocima treba smatrati i ugovaranje periodičnog ispunjavanja novčane obveze od strane dužnika, uključujući u slučaju sklapanja ugovora na neodređeno vrijeme?

Navedene odredbe prava Unije

Direktiva 2011/7/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama (SL 2011., L 48, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 200.) –

uvodne izjave 2., 3., 11., 22., članak 2. točka 1., članak 5. (u daljnjem tekstu: Direktiva 2011/7 ili Direktiva)

Navedene odredbe nacionalnog prava

Zakon od 8. ožujka 2013. o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama (pročišćeni tekst Dz.U. iz 2019., poz. 118.) – članak 4. točka 1. (*prenošenje članka 2. stavka 1. Direktive*), članak 7. stavak 1. točke 1. i 2., članak 10. stavci 1. i 3., članak 11. stavak 1. (*prenošenje prve rečenice članka 5. Direktive*) i stavak 2. točke 1. i 2. (u daljnjem tekstu: Zakon iz 2013.)

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Građanski zakonik od 23. travnja 1964., pročišćeni tekst Dz.U. iz 2018., poz. 1025.) – članak 5.

Kratak prikaz činjeničnog stanja i postupka

- 1 Tužitelj, RL društvo s ograničenom odgovornošću sa sjedištem u Ł. (društvo poljskog prava), podnio je 10. travnja 2018. pred Sądom Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Općinski sud za Łódź-Śródmieście u Łódzu, Poljska) tužbu u (glavnom) postupku protiv tuženika J.M. s boravištem u Poljskoj za plaćanje iznosa od 1.767,30 poljskih zlota uvećanog za zakonske kamate za kašnjenje u plaćanju u poslovnim transakcijama od datuma podnošenja tužbe do datuma plaćanja.
- 2 U tužbi je navedeno da su stranke sklopile ugovor o zakupu na temelju kojeg je tužitelj kao zakupodavac tuženiku kao zakupniku ustupio na uporabu poslovni prostor u Łódzu, a tuženik je bio dužan platiti zakup i naknadu za održavanje u visini troškova održavanja zgrade koje snosi tužitelj.
- 3 Ugovor je sklopljen 15. siječnja 2015. na neodređeno vrijeme. Tuženik je bio dužan unaprijed plaćati mjesečni zakup u navedenom iznosu do desetog dana svakog mjeseca. U račun za zakup trebala je biti uključena i naknada za održavanje u paušalnom iznosu utvrđena ugovorom o zakupu. U skladu s obvezom koja proizlazi iz ugovora o zakupu, tuženik je tužitelju platio jamstveni polog u iznosu od 984,00 poljskih zlota.
- 4 Tužitelj je naveo da je u razdoblju od rujna 2015. do prosinca 2017. tuženik sa zakašnjenjem platio tražbine koje proizlaze iz šesnaest računa s obračunatim PDV-om koje je tužitelj ispostavio na ime naknade za zakup i održavanje za šesnaest obračunskih razdoblja. Stoga je tužitelj, na ime naknade za troškove naplate predviđene člankom 10. Zakona iz 2013., tuženiku izdao opomenu na ukupan iznos od 2.751,30 poljskih zlota koji odgovara šesnaesterostrukom iznosu od 40 eura u protuvrijednosti u poljskim zlotima. Tužitelj je također od potraživanja koje mu pripada u visini od 2.751,30 poljskih zlota odbio tuženikovo potraživanje za povrat pologa u iznosu od 984,00 poljskih zlota. Kao rezultat odbitka, došlo je do međusobnog otpisa navedenih potraživanja za iznos od

984,00 poljskih zlota što bi, ako je to važno, značilo da tuženik više nema pravo na povrat pologa. Polazeći od te pretpostavke tužitelj zahtijeva plaćanje iznosa od 1.767,30 poljskih zlota koji je preostao nakon odbitka pologa od prvotnog potraživanja.

- 5 Platni nalog koji je izdan u postupku slanja pisma opomene prije pokretanja sudskog postupka u cijelosti je uzimao u obzir zahtjev iz tužbe u glavnom postupku.
- 6 Tuženik je podnio prigovor protiv navedenog platnog naloga pobijajući nalog u cijelosti, zbog čega je nalog prestao vrijediti. Tuženik je zahtijevao da se tužba odbije u cijelosti. Tuženik je osim prigovora podnio i protutužbu protiv tužitelja (tuženika u protutužbi) za povrat pologa koji je platio kao osiguranje ugovora o zakupu koji su sklopile stranke i plaćanje iznosa od 984,00 poljskih zlota uvećanog za zakonske kamate za kašnjenje od 16. veljače 2018. do dana plaćanja.
- 7 Kako bi odlučio o prigovoru i protutužbi, nacionalni je sud uputio zahtjev za prethodnu odluku.

Glavni argumenti stranaka glavnog postupka

- 8 Tužitelj smatra da je ugovor o zakupu koji je sklopio s tuženikom poslovna transakcija u smislu Direktive i odredbi kojima se ona prenosi u poljsko pravo jer je treba smatrati pružanjem usluga uz naknadu (što je jedna od dviju mogućnosti predviđenih definicijom poslovne transakcije u Direktivi i zakonu kojim se ona prenosi). Iz toga zaključuje da na neplaćeno potraživanje na ime ugovora o zakupu može obračunati zakonske kamate o kojima je riječ u članku 7. stavku 1. i članku 11. stavku 2. točki 1. Zakona iz 2013. te da ima pravo na naknadu za troškove naplate o kojoj je riječ u članku 10. Zakona iz 2013.
- 9 Tuženik je, među ostalim, podnio prigovor o nepostojanju kašnjenja u plaćanju nekoliko računa s obračunatim PDV-om koje je tužitelj naveo u tužbi, prigovor o tužiteljevoj zlouporabi subjektivnog prava u vezi sa zahtjevom koji je podnio za plaćanje naknade za troškove naplate zbog nekoliko dana kašnjenja u plaćanju ostalih računa s obračunatim PDV-om, te najznačajniji prigovor o meritumu (kojim bi se trebalo opravdati odbijanje glavne tužbe u cijelosti te uzimanje u obzir protutužbe, također u cijelosti) koji se odnosi na to da se na ocjenu ugovora o zakupu koji su sklopile stranke ne može primijeniti Zakon iz 2013. na temelju kojeg je tužitelj (tuženik u protutužbi) zahtijevao prvotno namirenje potraživanja u ukupnom iznosu od 2.751,30 poljskih zlota. Tuženik tvrdi da ugovor o zakupu nije poslovna transakcija u smislu navedenog zakona jer, unatoč tvrdnji tužitelja, nije ugovor o pružanju usluga, nego ugovor o privremenoj uporabi stvari koji nije obuhvaćen područjem primjene Direktive i Zakona iz 2013.

Kratak prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 10 Kada je riječ o prvom prethodnom pitanju, „poslovne transakcije” iz Direktive br. 2011/7 definirane su kao „transakcije između poduzeća [...] koje vode do isporuke robe, odnosno pružanja usluga, uz naknadu”. Međutim, u Direktivi ne postoje definicije pojedinih pojmova. Ti pojmovi nisu definirani ni u Zakonu iz 2013.
- 11 Međutim, poljsko građansko pravo ne poznaje dihotomnu podjelu ugovora na ugovore o isporuci robe i ugovore o pružanju usluga. U poljskom je građanskom pravu poznata podjela ugovora na ugovore kojima se uređuje, na primjer, prijenos prava, uporaba stvari, pružanje usluga i na ugovore kojima se uređuju kreditni odnosi. Stoga se u poljskoj teoriji građanskog prava materijalno područje „poslovne transakcije” tumači različito.
- 12 Općenito je prihvaćeno da isporukom robe o kojoj je riječ u članku 4. točki 1. Zakona iz 2013. ne treba smatrati tipizirani ugovor o isporuci robe iz članka 605. Građanskog zakonika koji se temelji na obvezi dobavljača da proizvede robu određene vrste i da je isporučuje u dijelovima ili povremeno te na obvezi primatelja da tu robu primi i za nju plati cijenu, nego njome treba smatrati svaki ugovor kojim se prenosi vlasništvo ili pravo na raspolaganje robom kao vlasnik (odnosno ugovori o prodaji, zamjeni, isporuci i ugovaranju). Naglasak je stoga na gospodarskom aspektu, a ne na terminološkoj usklađenosti Građanskog zakonika i Zakona iz 2013. Budući da se u Građanskom zakoniku pojam roba ne odnosi samo na robu, izneseno tumačenje „isporuke robe”, prema mišljenju jednog dijela autora, omogućava da se tim pojmom obuhvate i ugovori čija je karakteristična činidba roba, kao i prava intelektualnog vlasništva. Međutim, iz tako shvaćenog područja primjene zakona isključeni su ugovori o zakupu, najmu ili *leasingu*. Naime, stavljanje na raspolaganje „robe” na privremenu uporabu nije obuhvaćeno isporukom u kolokvijalnom značenju.
- 13 Minimalni opseg pojma „pružanje usluge” ne izaziva dvojbe jer, kako je prethodno navedeno, u građanskom pravu funkcionira razlikovanje skupine ugovora kojima se uređuje pružanje usluga, pri čemu se na temelju Zakona iz 2013. kao takvi ne smatraju samo ugovori u okviru kojih se poseban značaj pridaje pažljivom postupanju (ugovori o pružanju usluga *sensu stricto*, kao na primjer ugovor o obavljanju posla), nego i ugovori koji se temelje na rezultatima (ugovori o pružanju usluga *sensu largo*, kao na primjer ugovor o djelu). Međutim, čak i najšire doslovno tumačenje pojma „pružanje usluga” ne dopušta da se u tu kategoriju ugovora ubroje ugovori čija se karakteristična činidba sastoji od ustupanja stvari na privremenu uporabu uz naknadu (na primjer ugovori o zakupu, ugovori o najmu ili ugovori o *leasingu*).
- 14 Međutim, jedan dio pravne teorije ukazuje na sličnost pojmova „isporuka robe uz naknadu” i „pružanje usluga uz naknadu” koji su upotrijebljeni u Zakonu iz 2013. i Ustawi z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Zakon o porezu na robu i usluge od 11. ožujka 2004., pročišćeni tekst Dz.U. iz 2018., poz. 2174.).

Na temelju Zakona o porezu na robu i usluge robom se smatraju stvari i njihovi dijelovi, kao i svi oblici energije (članak 2. točka 6.), isporukom robe smatra se prijenos prava na raspolaganje robom kao vlasnik (članak 7. stavak 1.), a pružanjem usluga smatra se svaka isporuka obavljena u korist fizičke ili pravne osobe ili subjekta bez pravne osobnosti, a koja nije isporuka robe u smislu članka 7. Zakona (članak 8. stavak 1.). Utvrđenje da su pojmovi iz tih dvaju zakona istovjetni omogućilo bi da se ugovor o zakupu smatra ugovorom o pružanju usluga.

- 15 Unatoč tomu što bi široko tumačenje ugovora o isporuci robe uz naknadu i ugovora o pružanju usluga uz naknadu, slično kao na temelju Zakona o porezu na robu i usluge, omogućilo da se područjem primjene Zakona iz 2013. obuhvati većina ugovora koje sklapaju poduzetnici, uključujući ugovore o zakupu i ugovore o najmu, i što bi to odgovaralo zakonodavnoj potrebi iz uvodne izjave 3. Direktive br. 2011/7, taj postulat nije općeprihvaćen. Prije svega se ističe da se pojmovna mreža građanskog prava, kao područja privatnog prava, i poreznog prava, kao područja javnog prava, u bitnome razlikuje. Stoga bi bilo kakvo izjednačavanje istih pojmova upotrijebljenih u dvama različitim pravnim sustavima moglo dovesti do neželjenih posljedica, osobito u pogledu ujednačenosti poimanja određenih pravnih instituta i, posljedično, ujednačenosti primjene prava. Nadalje, ističe se autonomija poreznog prava u odnosu na privatno pravo, a time i autonomija pojmova poreznog prava. Razlike su toliko dalekosežne da, na primjer, pravni posao koji nije važeći na temelju građanskog prava zbog neodgovarajućeg oblika, na temelju poreznog prava može biti isporuka robe i time uzrokovati nastanak porezne obveze.
- 16 Čini se da uvodna izjava 2. Direktive br. 2011/7 proturječi tome da se ugovori čiji je predmet ustupanje stvari na privremenu uporabu uz naknadu kvalificiraju kao poslovne transakcije u smislu članka 4. točke 1. Zakona iz 2013. (ako ga se tumači u skladu s namjerom europskog zakonodavca). U toj je uvodnoj izjavi navedeno da većinu robe i usluga na unutarnjem tržištu pružaju gospodarski subjekti drugim gospodarskim subjektima i javnim tijelima na temelju odgode plaćanja, pri čemu dobavljač korisniku daje vrijeme za plaćanje računa, prema dogovoru među strankama, na način utvrđen u računu dobavljača odnosno utvrđen zakonom. U slučaju ugovora o zakupu ili najmu ne dolazi do ispunjenja karakteristične činidbe i odgode plaćanja jer je karakteristična činidba složena (obuhvaća jednokratnu činidbu u obliku ustupanja predmeta zakupa ili najma i, prije svega, trajnu činidbu u obliku dopuštenja da zakupnik ili najmoprimac koristi predmet zakupa ili najma), a novčana je činidba periodična (o čemu će biti riječi u nastavku) i plaća se na početku („unaprijed”) ili nakon („unatrag”) sukcesivnih obračunskih razdoblja.
- 17 Čini se da i uvodna izjava 11. Direktive br. 2011/7 proturječi tome da se ugovori o zakupu i ugovori o najmu kvalificiraju kao poslovne transakcije. U toj je pak uvodnoj izjavi navedeno da isporuka robe i pružanje usluga uz naknadu na koju se primjenjuje Direktiva također trebaju uključivati osmišljavanje i izvršavanje javnih i građevinskih radova. To znači da je europski zakonodavac smatrao da bi

se mogle javiti dvojbe u pogledu toga jesu li osmišljavanje i izvršavanje javnih i građevinskih radova isporuka robe ili pružanje usluga. Isto tako, te činidbe imaju mnogo više zajedničkih značajki s pružanjem usluga od činidbe koja se sastoji od ustupanja stvari na privremenu uporabu. Stoga se može pretpostaviti da, kada bi ugovori koji obuhvaćaju ustupanje stvari na privremenu uporabu uz naknadu trebali biti obuhvaćeni Direktivom br. 2011/7, tada bi i to bilo navedeno u uvodnim izjavama Direktive kako bi se riješile dvojbe u pogledu tumačenja.

- 18 Navedena interpretativna poteškoća već je jednom bila predmet tumačenja Sąda Najwyższego (Vrhovni sud). U obrazloženju presude od 6. kolovoza 2015., donesene na temelju članka 2. Ustave z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Zakon od 12. lipnja 2003. o rokovima plaćanja u poslovnim transakcijama, Dz.U. br. 139., poz. 1323.), koji je ranije bio na snazi i u kojem se poslovna transakcija definira slično kao u članku 4. točki 1. Zakona iz 2013., Sąd Najwyższy (Vrhovni sud) naveo je da „pod pretpostavkom da je svrha Zakona široka zaštita vjerovnika, pojam ugovora o pružanju usluga obuhvaća i ugovore o privremenoj uporabi stvari, na primjer ugovore o zakupu, najmu, koji u užem smislu nisu ugovori o pružanju usluga”.
- 19 Doslovno i sustavno tumačenje pojma „poslovna transakcija” stoga navodi na zaključak da njegov opseg ne obuhvaća ugovore o zakupu ili najmu jer ti ugovori nisu ugovori koji vode do isporuke robe, odnosno pružanja usluga, uz naknadu. S druge strane, funkcionalno tumačenje govori u prilog tome da se ti ugovori uključe u područje primjene Direktive br. 2011/7 i Zakona iz 2013. jer čine velik dio profesionalnih pravnih poslova (gospodarskog prometa) te su često osnovna gospodarska djelatnost i glavni izvor prihoda zakupodavaca (najmodavca), zbog čega kašnjenja u plaćanju zakupa (najma) negativno utječu na financijsku likvidnost i otežavaju financijsko upravljanje njihovim poduzećima. Potreba za sprečavanjem takvih učinaka navedena je u uvodnoj izjavi 3. Direktive br. 2011/7.
- 20 Međutim, kada je riječ o drugom prethodnom pitanju, članak 5. Direktive br. 2011/7 gotovo je doslovno prenesen u poljsko pravo odredbama članka 10. stavka 3. i članka 11. stavka 1. i stavka 2. točke 2. Zakona iz 2013. Terminološka razlika odnosi se na uporabu izraza iz Direktive „dogovaranje vremenskog rasporeda plaćanja koji predviđa plaćanje u obrocima” te izraza iz poljskog zakona „utvrđivanje vremenskog rasporeda ispunjavanja novčane obveze u dijelovima”. Međutim, navedene terminološke razlike ne govore u prilog tome da je poljski zakonodavac odredbu članka 11. stavka 1. Zakona želio uspostaviti šire ili uže nego što je to europski zakonodavac učinio u prvoj rečenici članka 5. Direktive. Naime, jedna od najvažnijih podjela činidbi, kao predmeta obveza, u poljskom se građanskom pravu odnosi na razlikovanje jednokratnih, periodičnih i trajnih činidbi. Budući da treća skupina činidbi, onih trajnih, nije relevantna u ovom predmetu, važno je utvrditi *criterium divisionis* za podjelu činidbi na jednokratne i periodične. Općenito je prihvaćeno da je jednokratnim činidbama svojstveno to da se za određivanje sadržaja i opsega ponašanja koje obvezuje dužnika ne treba pozivati na vremenski element. Naravno, izvršenje jednokratne činidbe, kao i svako ljudsko ponašanje, traje dulje ili kraće, ali taj element ne

utječe na sadržaj i opseg činidbe. S druge strane, za opisivanje sadržaja i opsega periodičnih činidbi potreban je vremenski element. Naime, to su aktivnosti koje se ciklički ponavljaju u unaprijed određenim intervalima. One se u pravilu sastoje od periodičnog ispunjavanja novčane obveze ili zamjenjivih stvari. Vremenski element ne određuje samo sadržaj činidbe, nego i njezin opći opseg: što je takav obveznopravni odnos dulji, to više činidbi treba primiti vjerovnik od dužnika. To obilježje razlikuje periodične činidbe od jednokratnih činidbi koje se ispunjavaju u dijelovima i koje treba smatrati raspodjelom jednokratne činidbe na obroke. Naime, u tom je slučaju opseg činidbe odmah unaprijed određen i to bez pozivanja na vremenski element. Neovisno o tome na koliko će obroka činidba biti raspodijeljena i u kojem razdoblju, njezina veličina neće se promijeniti. S druge strane, periodična činidba ne gubi svoje obilježje i ne smatra se jednokratnom samo zbog toga što je obveza ugovorena na određeno vrijeme. Stoga, bez obzira na to je li ugovor o zakupu ili najmu sklopljen na neodređeno ili na određeno vrijeme, zakup koji se plaća periodično za sukcesivna razdoblja smatra se periodičnom činidbom.

- 21 Slijedom navedenog, tumačenje članka 11. stavka 1. Zakona iz 2013. i prve rečenice članka 5. Direktive 2011/7 može dovesti do utvrđenja da se te odredbe odnose samo na slučajeve u kojima je činidba dobavljača ili pružatelja usluge bila jednokratna, ali su stranke utvrdile (dogovorile se) da će se ispunjavati u dijelovima (obrocima). Međutim, takvo bi tumačenje dovelo do utvrđenja da vjerovnik ne može primiti potraživanje za plaćanje kamata o kojem je riječ u članku 7. stavku 1. u vezi s člankom 11. stavkom 2. točkom 1. Zakona iz 2013. i potraživanje za plaćanje iznosa od 40 eura u protuvrijednosti u poljskim zlotima o kojem je riječ u članku 10. staccima 1. i 3. u vezi s člankom 11. stavkom 2. točkom 2. Zakona iz 2013. (a na temelju direktive u članku 3. stavku 1. i članku 6. stavku 1. u vezi s drugom rečenicom članka 5.) u slučaju dužnikova kašnjenja s plaćanjem zakupnine ili najma za sukcesivna obračunska razdoblja. Priznavanje ispravnosti takvog tumačenja navedenih odredbi Zakona iz 2013. i Direktive 2011/7 moglo bi biti argument za zaključak da navedena direktiva i poljski zakon ne obuhvaćaju ugovore čija se karakteristična činidba sastoji od ustupanja stvari na privremenu uporabu uz naknadu (na primjer ugovor o zakupu ili ugovor o najmu), odnosno da ti ugovori nisu poslovne transakcije u smislu obaju navedenih pravnih akata.
- 22 Međutim, valja napomenuti da tumačenje iz prethodne točke može dovesti do učinaka koji nisu u skladu s ciljevima Direktive 2011/7. Naime, to bi značilo da se vjerovnicima oduzima pravo na kamate u iznosu i pod uvjetima navedenima u Direktivi i pravo na naknadu za troškove naplate, uključujući u slučajevima u kojima je transakcija koja je nedvojbeno poslovna transakcija ugovorena na određeno ili neodređeno vrijeme (na primjer ugovor o pružanju računovodstvenih usluga sklopljen na neodređeno vrijeme uz plaćanje naknade za mjesečna obračunska razdoblja).